

TARTUNTA

- kun maailma meni päin helvettä

OSA 2

Jenni Korpela

Tartunta

- kun maailma meni päin helvettiä

Osa 2

© 2017 Korpela, Jenni

Kustantaja: BoD – Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-290-1

Tästä eteenpäin olisin taas omillani.

Bunkkerin korkean aidan portin takana eteeni aukesi normaali soratie, jonka varrella oli harvakseltaan omakotitaloja. Tie oli molempiin suuntiin tyhjä. Työnsin portin kiinni. En minä sitäkään halunnut, että aidan sisäpuolelle pääsisi tartunnan saaneita. Ryhmäni, tai siis entinen ryhmäni, pysyisi siellä turvassa. Ja kun Erno pääsisi taas pihan puolelle, hän huomaisi portin olevan paaluttamatta ja korjaisi asian hetikohta. Ainakin sitä sopi toivoa. Sitä ennen ajattelin ottaa muutamia juoksuaskeleita Prisman suuntaan päästäkseni pois näköetäisyydeltä. En halunnut kenenkään lähtevän perääni. Minun täytyi lähteä, luvatta viety ase mukani, enkä halunnut ketään perääni.

Kesäinen yö ei juuri tarjonnut suojapaikkoja, kun pimeys ei piilotanut minua. Hölkkäsin tien laitaa haulikkoa kaksin käsin pidellen. Mietin, kannattaisiko minun poiketa johonkin taloon piiloon siltä varalta, että Erno tulisi perääni, vai jolkotella vain niin pitkälle kuin jaksaisin. Ylitin junaradan. Tie muuttui asfalttiseksi jalkojeni alla. Tien sivuun oli jonkun maatalouskaupan pihalle parkkeerattu kaivureita. En jaksanut enää juosta, hiljensin ripeään kävelyvauhtiin ja terästäydyin tarkastelemaan tietä ja sen vierisiä uhkien varalta. Kahdet hätäisesti päällekkäin vedetyt housut hiostivat.

En ollut ihan varma, minne olin matkalla. En uskaltanut poiketa syyttä taloihin tai liikkeisiin ottamaan turhaan riskiä törmätä sairastuneisiin. Mutta keskeltä tietä mahdollisten seuraajien ja harhailevien tartunnan saaneiden oli naurettavan helppo bongata minut. Vilkuilin välillä taakseni, mutten nähnyt ketään, enkä kuullut. Ehkä sieltä ei tulisi ketään.

Menisinkö Prismaan? Ainakin sinne oli jäänyt julmetusti hyvää, käyttökelpoista tavaraa, eikä siellä sisällä ollut näkynyt tartunnan saaneita. Minä olin taas siinä pisteessä, ettei minulla ollut muuta kuin vaatteet ylläni ja haulikko. Ehkä löytäisin jonkin keinon päästä marketin sisään. Puikkelehdin tien sivua pitäen edetessäni silmällä sopivia piilopaikkoja sen va-

ralta, että joutuisin hyppäämään pusikkoon tai roskasäiliön taakse. Sain kuitenkin talsia rauhassa ohikulkutien alikulun läpi ja hyvän matkaa senkin jälkeen, ennen kun tiellä hoippui jalkojaan vaikeasti raahaten ensimmäinen yksinäinen sairastunut. Se ei ehtinyt huomata minua, kun pyrhädin tien vieressä olevan talon pihaan haulikolla ympärilleni tähtäillen. Pihapiiri oli onneksi tyhjä, ja etsiydyin pihan laidalle, mistä aukesi sopivasti näkymä Prismalle päin.

– Sillä lailla, minun oli pakko huokaista itsekseni pettyneenä nähdessäni marketin.

Meidän teloittamiemme tartunnan saaneiden kunnioitettavan kokoinen kasa näkyi selvästi. Sen lisäksi pihalla pyöri useita kymmeniä sairastuneita hajaantuneena pitkin parkkipaikkaa. Useita lasisia seiiniä pääoven tuulikaapista oli selvästi kerta kaikkiaan pistetty paskaksi ja ovien sisäpuolellakin näkyi tummia hahmoja. Sinne ei siis ollut enää menemistä. En uskonut, että sairaat olisivat itse onnistuneet moista jälkeä tekemään, elleivät sitten vahingossa tuuppineet toisiaan tai pakkautuneet joukolla lasiseiniä vasten jostain syystä. Epäilin kuitenkin todennäköisemmäksi sitä vaihtoehtoa, että seinistä oli mennyt sisään täysin terve ihminen. Ehkä se liittyi aiemmin kuulemiini ampumisiin.

Prisma oli siis ruksattava lyhyestä vaihtoehtolistasta pois. Mieleeni ei tullut mitään muuta kuin Rytmikorjaamo. Siellä ainakin saattaisi olla turvapaikka ja tuttu ihminen. Päätin lähteä pyrkimään sitä kohti. Se oli tietysti helpommin sanottu kuin tehty, sillä minulla ei ollut pienintäkään haisua siitä, missä päin Seinäjokea kyseinen pytinki mahtoi sijaita. Ei aivan keskustassa, Lasse oli sanonut. Mitä muuta hän olikaan kertonut paikasta? Keikkapaikka, entinen postiautovarikko, jonne pääsi melko kätevästi ohikulkutietä pitkin.

Ennen palaamistani ohitustielle päätin katsastaa varovasti talon ulkorakennuksen jonkinlaisen lyömäaseen toivossa. Jos hyvä tuuri kävisi, voisin löytää vaikka kirveen. Ulkorakennuksen iso ovi natisi kiusallisesti, kun ujutin sitä vähä vähältä auki ja kurkistin sisään. Oven takana oli pieni halli, jossa oli muutamia työkaluja seiiniä vasten nojallaan. Rautakanki, lopputtoman painava, ei hyödyllinen. Ensin ilahduin nähdessäni ison lekan, joka oli puoliksi yhtä pitkä kuin minä itse, mutta ilahdus vaihtui pian hiljaiseksi manaukseksi, kun yritin nostaa lekaa olalleni. Lyömäosa painoi aivan silmittömästi. En saisi lyötyä sillä yhtään mitään, korkeintaan onnis-

tuisin tiputtamaan sen varpailleni. Lopulta en löytänyt hallista muuta käyttökelpoista kuin normaalin vasaran. Sekään ei kyllä ollut mikään juhlistava saalis, mutta sillä saisi ehkä nepattua sairastunutta päähän, jos tämä pääsisi iholle asti ja mikään muu ei enää onnistuisi. Ehkä.

Palasin omia jälkiäni tiellä hoippuvaa tartutettua huolellisesti väistellen alikululle, missä punnersin itseni isomman tien reunalle. Siinä reunalla seistessäni oikealle katsoessani näin jonkun matkan päässä Hyllykalion rampin, jossa bunkkerin porukka oli järjestänyt ensitreffit kanssamme. Vasemmalla puolellani tie jatkui muutamien kolariautojen täplittämänä mutta muutoin aution näköisenä. Lähdin Seinäjoen suuntaan kävelen autotietä pitkin. Jalkakäytävä oli niin lähellä muhkeita tienvieruspuskia, että minua hirvitti niistä pelmahtavan yhtäkkiä jotakin epämiellyttävää, joten en laskeutunut sen puolelle. Kävellessäni vilkaisin kolarin ajaneita autoja, jos joku niistä sattuisi olemaan toimintakunnossa. Ensimmäinen oli mersu, jonka ovet olivat auki ja sisätilat putsattu kaikesta muusta paitsi nahkaisista penkinpäällisistä. Ajokki oli rysähtänyt keskikaiteeseen niin, että auton moottori oli siirtynyt hyvän matkaa kohti ohjaamoja. Sen perään oli ajanut toinen auto, jonka sisällä oli tyhjä vauvan turvakaukalo. Käänsin heti pääni pois ja joudutin askeleitani.

Päässäni toistui jatkuvasti se, miten tätä tietä pitkin oli soljunut iso tartunnan saaneiden joukko saadessani ensikosketukseni bunkkerin väkeen. Liekö tuo sairastunut sakki vielä samoilla kulmilla liikenteessä? Vastaan tuli muutama kolaroitu auto lisää, ja kaikki olivat Seinäjoelta pohjoiseen kulkevalla ajokaistalla, jota itsekin kävelin. Autot näyttivät siltä, että niiden sisältöä oli pengottu; takakontit ja muut räppänät olivat auki hansikaslokeroina myöten ja tiellä lojui tarpeetonta paperiroskaa ja cd-koteloita, jotka oli nakeltu autoista ulos. Yhden auton takana oli maahan nostettu matkalaukku, joka oli penkaistu läpikotaisin ja jätetty siihen. Pelkkiä vaatteita jäljellä. Saman auton virtalukossa oli avain, mitä hyppäsin tietysti heti kokeilemaan, mutta auto ei inahnutkaan. Akku varmaankin loppunut. Auto oli ollut siinä siis jo jonkin aikaa, kenties valot ja muut vehkeet päällä.

Pelkoni kävi toteen, kun ohitin ilmeisesti raviradan ison rakennuksen ja tulin taas yhden rampin kohdalle. En ollut hoksannut katsoa liittyvän nimeä, mutta siinä vallitsi järjettömän iso kolarisuma. Ainakin kymmenkunta autoa pinossa ja limittäin, joku katollaankin, ja tietenkin niiden epäterveitä kuljettajia ja matkustajia sompailemassa autojen välittömässä

läheisyydessä. Vaikka kolari oli keskittynyt oikeanpuoleiselle kaistalle, sairastuneita näkyi pyörivän myös minun tallaamallani kaistalla. Halusin säästää panoksia ja olla ottamatta turhia riskejä. Siksi laskeuduin tien vasemmalle puolelle ja hiivin kyyryssä ojia pitkin ohikulkutien alittavalle tielle.

Extempore-tempoilussa oli se vaara, että kadottaisin suuntavaistoni tai muutoin vain en enää tajuaisi, mihin päin ei kannattaisi mennä ja missä oli keskusta. Kaksi viimeisintä vaihtoehtoa taisi olla yksi ja sama asia. Piti pysyä poissa keskustasta. Mutta mistähän helvetistä sitä keksisi, missä se Rytmikorjaamo nyt sitten oli? Manasin jälleen kerran mielessäni hiipparoidessani kauemmas isolta tieltä tihrustelemaan tienviittoja vasemmalle, eli laskujeni mukaan itään, lähtevällä isolla tiellä. Jyväskylä, Uusikaarlepyy, Lapua vasemmalle. Suoraan eteenpäin Kapernaumi ja Pohja. Kapernaumi soitti etäisesti kelloja. Molemmat kuulostivat tyhmiltä paikannimiltä.

Ehkä olisi joka tapauksessa paras seurata ohitustietä, mutta kiertää kolarisuma hyvän matkan päästä ja palata sitten tielle hiljaisemmassa kohdassa. Jouduin nousemaan ohittamaan epämiellyttävän läheltä luhtitalosarjan, mutta onneksi minun ja talojen väliin jäi lauta-aita. En osannut päättää, olisiko järkevämpää sprintata vai hiipiä aidanviertä ohitustien suuntaisesti etelään päin, mikäli halusin vetää mahdollisimman vähän ohitustien sairaseurueen huomiota puoleeni. Hermot eivät kuitenkaan antaneet periksi jäädä laahustelemaan, kun painautuessani aitaa vasten sen toiselta puolelta kuului kituvaa ääntä aivan läheltä. Samanlaista ihmisvikinää, jota pääsi useimpien tartuntaan sairastuneiden kurkuista. Palasin tielle pienen joentapaisen kohdalla. Sillä kohtaa tie näytti onneksi tyhjältä. Varmuuden vuoksi otin juoksuspurtin päästäkseni nopeasti kauemmas kolarisumpusta. Tarvitsin auton. Tästä ei muuten tulisi mitään. En voinut kävelläkään kaupunkia ympäri toivoen yhtäkkiä osuvani oikeaan paikkaan. No, en ollut laatinut mitään tarkempaakaan suunnitelmaa lähtiessäni bunkkerista kuin hauki rannasta. En ollut suunnitellut mitään, olin vain rynnännyt ulos kuin päätön kana. Bunkkerissa oleskelu kyllä vieroitti ulkomaailman helvetillisestä tilanteesta melko tehokkaasti, ja päätyessäni taas pihalle etsimään turvapaikkaa todellisuus iski jälleen vasten kasvoja: täällä pääsi hyvin helposti hengestään.

Siinä vehreässä, mutta harmaassa kesäyössä vaellellessani havait-

sin yhtä aikaa kaksi asiaa. 1: Aurinko alkoi nousta hitaasti, mutta varmasti, jostain vasemmalta puoleltani. 2: Kurkkuni oli alkanut kipeytyä. Molemmat näistä asioista olivat toki jollakin asteella ihan odotettavissa olevia. Aurinkoa nyt ei paljoa kiinnostanut, paistaa mollottiko se eläville vai kuolleille, ja bunkkerissa raivonneen flunssa-aallon pesiytyminen minuun oli ollut vain ajan kysymys. Tietenkin olin toivonut, että tauti olisi hypännyt minut mystisesti yli sairastusvuoroissa, mutta kun niin ei käynyt ikinä, niin miksi sitten nytkään. Mielialani laski pari pykälää, kun tajusin tulevani pian sairaaksi. Toivoin, että en sairastuisi niin rajusti, että toimintakykyni laskisi useaksi päiväksi radikaalisti. Kävellessäni yritin soveltaa hetki hetkeltä heikkenevään olooni samaa tekniikkaa, mikä ainakin satunnaisesti toimi minulla krapulahoidossa; kun en ole tietävinäni pahasta olostani mitään, olo helpottaa ja huonous laantuu.

Tiellä harhaili jälleen useamman sairastuneen tiivis ryhmä ja pysähdyin hyvän matkan päähän eri kokoisista hahmoista puntaroimaan tilannetta. Tien oikealla puolella oli huonekalukauppariikelmä ja vasemmalla melko tiheään rakennettu omakoti- ja rivitaloalue. Jossain kauempana viistosti vasemmalla, missä oletin kaupungin keskustankin olevan, nousi taivaalle iso savupatsas.

Tietysti voisin mennä pyssy laulaen ryhmän sekaan ja toivoa parasta, mutta mieluummin edelleen säästelin ammuksia ja etsisin matalan profiilin ratkaisuja, vaikka ne saattaisivatkin viedä enemmän aikaa. Toki-kin teoriaa oli vähän hankala toteuttaa, kun ei ihan tarkkaan tiennyt, minne oli menossa. Kannattaisiko vain kääntyä takaisin ja lähteä pohjoiseen? Siitähän meillä oli Lassenkin kanssa ollut puhe jo aikaa sitten. Olikohan Lasse muuten kulkenut tätä samaa tietä pitkin? En ollut tajunnut tiirailla näkemieni sairastuneiden ulkonäköä, ettei vain Lasse olisi ollut joukon jatkona jossain kohtaa matkaa. Monet sairaista olivat kyllä niin muussina, veressä tai muuten vain paskaisia, ettei ihmistä tartunnan käsittelyn takaa olisi välttämättä tunnistanut oma äitikään. Etenkin nyt, kun edellispäivänä oli sataanut rankasti ja minäkin olin kerännyt uusiin kenkiini jo mutaisan kerroksen offroad-seikkailuillani.

Huomasin paikoillani seistessäni ryytäväni räkää nenässäni edestakaisin. Tämä oli ehkä maailmankaikkeuden huonoin hetki ruveta sairastamaan. Mutta ei auttanut, oli vain puskettava eteenpäin. Haulikko painoi niin penteleesti, kun sitä oli muutaman kilometrin kiikutellut välillä kättä

vaihtaen. Epätoivoiset ajatukset pamahtivat taas päähäni kertaheitolla. Mitä helvettiä minä oikein tein? En tiennyt, minne olin menossa. Saman tien voisin vaikka nakata haulikon ympäri ja lopettaa kärsimykseni itse. Huonontunut vointikin varmasti edesauttoi masentavien ajatusten syntyä. Pieni kipinä kuitenkin valaisi ajatukseni kuin taskulamppu: etsin auton. Sillä voin kierrellä etsimässä sitä saatanan tahdistinkorjaamoa. Ja jos ei ala löytyä tai paikka on mennyt päin persettä, lähdän vain hipiloikkaa kohti pohjoista. Hyvin mielelläni kyllä ottaisin Lassen matkaseurakseni sinne pohjoiseen päin lähtiessä. Tai jonkun muun, kunhan vain ei tarvitsisi yrittää rimpuilla tämän paskan kanssa täysin yksin.

Ryhdistäydyin ja päätin, että tärkeysjärjestyksen kärjessä oli tällä hetkellä auton hankkiminen. Avasin haulikon ammuslaatikon laukkuni suojissa ja kahmin sen sisällön taskuihini helpompaa saatavuutta varten. Sitten laskeuduin ohitustien vasemmalle puolelle ja lähdin hiippailemaan talojen välistä asutusalueelle, tarkoitukseni etsiä hissuksiin käyttööni auto. Ensimmäinen ajokki oli pysäköity heti tien viereen, mutta sen ovet olivat lukossa, enkä uskaltanut rikkoa sen ikkunoitakaan metelin vuoksi. Autossa saattaisi olla varashälytinkin, joka ryhtyisi ujeltamaan ikkunan särkyessä. Asutusalueelta löytyisi varmasti äänihakuisia, tuoreesta lihasta kiinnostuneita tartunnan saaneita turhankin paljon. Sitä paitsi, mitä minä tekisin autolla, jonne pääsisin sisään mutta johon minulla ei edelleenkään ollut avaimia? En ollut mikään tekniikan ihmelapsi, joka osaisi käynnistää auton kaapeleista.

Talojen välissä näkyi silloin tällöin pieni liikahdus, joka sai minut hypähtämään tien sivussa olevien harvojen koristepuskien väliin. Ensimmäiset sairastuneet pölähtivät näköpiiriini järjestyksessään toisen omakotitalon pihalle kurkistaessani. Pihalla oli pakettiauto sivuovi auki, ja puoliaksi pakettiauton sisätilassa retkotti verinen mytty, jonka päättelin ruumiiksi siitä, että se oli suunnilleen ihmisen pituinen ja sen äärellä ruokaili juuri kaksi tartunnan saanutta naista melko vulgäärein pöytätavoin. Pidätin hengitystäni vetäytyessäni takaisin tielle, varoen päästämättä ääntäkään. En uskaltanut edes ryystää vuotavaa nenääni ja räkä roikkui huulia pitkin leualle. Otuksilla riitti onneksi tekemistä saaliissaan, ja minä jäin niiltä huomaamatta.

Seuraavan, pienemmän omakotitalon pääovi oli raollaan. Ovi oli suoraan tielle päin ja sen eteen oli levinnyt täysi kauppakassi. Varmistelin

haulikon kanssa ympäristöä mennessäni tutkimaan maahan lävähtäneitä ostoksia. Ruokaa pääasiassa, eikä edes kovin pilaantuneen näköistä. Muutama jogurttipakkaus oli räjähtänyt rikki ja useampi suklaapatukka näytti siltä, että niistä oli juostu yli, mutta kumarruin silti noukkimaan patukat laukkuuni. Poimiessani muitakin ruokia maasta kuulin selkäni takaa kolinaa ja käännysin katsomaan. Eikös tien toisen puolen rivitalosta minua lähestynyt sairastunut, joka oli toheloinut minua päin suunnatessaan kukkaruokkuasetelman kumoon. Sen perässä rivitaloasunnosta poukkasi tielle toinen. Molempien silmät olivat lukittuneet minuun ja molemmat pyrkivät perääni minkä taisivat. Ensimmäisestä ehdokkaasta minulla ei ollut niin huolta, koska tartunnan saaneen miehen toinen jalka oli nilkan kohdalta murtunut ja hänen kulkunsa oli sen vuoksi hyvin hidasta ja epävakaa, kaatuilun ja kompastelun rytmittämää. Mutta ehdokas numero kaksi oli melko atleetin näköinen naishenkilö, jolla oli yllään vain rintaliivit ja alushousut, ja jonka mahassa erottui useita repsottavia puremajälkiä. Nainen tuli niin vikkelaasti minua kohti verisiä ikeniään paljastellen, että nostin haulikon poskelleni ja ammuin naista.

Haulikon laukaus jysähti kovaäänisesti ja tiesin heti tehneeni virheen, vaikka vaihtoehtojakaan ei mainittavasti ollut. Lisäksi haulikko potkaisi olkapäähäni yllättävän lujaa, enkä ollut edes osunut tartunnan saanutta naista päähän vaan jalkaan. Onneksi osuin sentään edes jonnekin reiden tai nivusten seutuville, sillä nainen tipahti jalan pettäessä altaan rähkien maahan ja jäi sätkyttelemään eteenpäin päästäkseen. Olin kuvitellut, että haulikon ammuksessa on kymmenittäin pieniä hauleja, jotka leviävät suurelle alalle ammuttaessa, mutta juuri ampumani pati oli kyllä mielestäni ollut ihan yksi iso jööti. Hämmäntävää.

Talojen kulmien takaa alkoi ilmestyä ahnaita, tartunnan kurittamia kasvoja. Jos niitä tulisi joka puolelta, en pääsis juoksemaan pakoonsaan, ja olin käsittääkseni keskellä tiheähköä asuinalueita. Räkätautiset aivoni eivät olleet jälleen jaksaneet arpoa sitä kaikkein parhainta autonetsintäpaikkaa, päättelin jälkiviisaana. Parhaalta vaihtoehdolta siinä tilanteessa tuntui täyskäännöksen tekeminen ja sisälle taloon juokseminen. Talon ulko-ovi oli auki, mikä enteili kyllä pahaa, mutta minulla ei ollut nyt vara valita. Onneksi ulko-ovi oli jyrkää puuta ilman ikkunaa, ja se lukittautui perässäni.

Olin pitkässä eteisessä, jonka päässä oli ilmeisesti olohuone ja mo-

lemmilla puolilla oviaukot. Odotin muutaman sekunnin eteisessä haulikko valmiina vastaanottamaan mahdollisten sairastuneiden asukkaiden tervetulo-omitean. Kun tartunnan saaneiden mielipuolinen hakkaaminen ja raapiminen ulko-oveen alkoi selkäni takana, minun oli pakko liikkua. Ujutin hikisin sormin haulikon tyhjenneeseen toiseen pesään uuden ammuksen ennen kuin otin taas jalat alleni.

Ensimmäisenä vasemmalla oli keittiö, jonka ikkunasta näkyi etupihalle ihan oven viereen. Luikahdin keittiön oviaukon ohi ja ehdin nähdä etupihalle kerääntyvän koko ajan lisää tartunnan saaneita. Keittiötä vastapäätä oli makuuhuone, jonka ikkuna antoi niin ikään etupihalle, eli sekään huone ei ollut turvallinen.

Ja olohuone se vasta epäturvallinen olikin. Se oli pitkä, varmaan koko talon mittainen huone, jonka ikkunat olivat suuria ja antoivat pienelle takapihalle, jossa oli hyvin hoidetun oloinen puutarha. Aivan olohuoneen oikeassa nurkassa oli takaovi, mistä hilpaisin enempiä empimättä pihalle. Hypin kukkaistutusten yli ja survouduin naapurin pihan puolelle väkisin pensasaidan läpi. Aita ei onneksi ollut mitään piikikästä lajia, mutta raapi silti naamaani ja käsiäni ikävästi ja repi poninhännällä olevia hiuksiani. Ehdin juosta toisenkin takapihan poikki ennen kuin tulin pienelle kadulle ja kuulin takaani lasinhelinää.

Hengästyneenä katsoin molempiin suuntiin. Päässäkin humisi vähän kipeänä suoritettun reuhtomisen ja juoksemisen seurauksena. Oikealla oli nätisti keskelle tietä ovi auki jätetty farmariauto, jossa ei näkynyt epä-määräisiä ihmishahmoja. Kauempana tiellä näkyi muutama hoipparoiva, melko pieni hahmo. Juoksin auton luokse ja kurkistin avoimesta ovesta ohjaamoon. Samalla hetkellä, kun aivoni rekisteröivät virtualukossa olevan avaimen, jokin tarttui sähisten takaraivollani olevaan ponnariin. Säikähdin niin, että aloin lähestulkoon kirkua, ja vedin päästäni ulos autosta otteen hiuksistani tiukentuessa ja toisenkin käden tavoitellessa minua. Tiputin haulikon, tartuin auton oviaukosta molemmin käsin kiinni ja kiskaisin itseni irti. Iso tuppo hiuksia repeytyi tuskallisesti irti päänahastani. Säikähtäneenä käännyn katsomaan, mikä minua autoon repi, ja näin takapenkin turvavyöhön sotkeentuneen pienen pojan, todennäköisesti alta kouluikäisen ja selvästi tartunnan saaneen. Se oli varmaankin kyyhöttänyt kuskinpukin takana niin pienenä, etten ollut rekisteröinyt sitä hätäisellä silmäykselläni. Sieltä tuo riiviö kurkotteli vihreänkalpeilla käsillään etupenkin sel-

känojan yli, muttei yltänyt sen pitemmälle ja oli tiukasti kiinni turvavöissä. Minun kävi poikaa sääliksi.

En halunnut ampua poikaa, vaan kaivoin vasaran esille laukustani. Avasin takaoven, mistä poika kurotteli heti ulos minua kohden pienet kasvot epäinhimillisesti vääristyneinä. Yritin ajatella vain vapauttavani pojan hirveistä kärsimyksistään lyödessäni poikaa vasaralla kolmesti päähän. Poika lyhistyi elottomana kasaan. Epäroin hetken pojan ruumiin välittömään läheisyyteen menemistä, sillä se ei tuntunut millään mittapuulla miellyttävältä ajatukselta. Mutta en halunnut kuljetella poikaa mukanaan, joten kumarruin pienen pilaantuneen ruhon yli ja irrotin turvavyön pojan ympäriltä. Sitten tiputin pojan varovasti autosta alas ja suljin oven. Olin jo alkanut jollain tapaa tottua siihen, että ympäristöni oli täynnä mädäntyviä, kuolleita ja verenhimoisia ihmisiä, eikä kukaan ollut tartunnalta turvassa, mutta ei sen pienen pojan ruumiin äärellä voinut olla herkistymättä.

Olin ilmeisesti jotakuinkin harhauttanut tartunnan saaneiden laumaa, joka oli seurannut minua hetkeä aikaisemmin, mutta tielle oli silti turha jäädä aikailemaan. Nenääni niiskutellen ja silmiä pyyhkien istuin kuskinpaikalle, vedin oven kiinni ja käänsin virtalukon avainta. Auto hyrähti käyntiin ja bensamittarin neula hypähti puoleenväliin saakka. Radiosta kuului kohinaa.

Jouduin istumaan penkin etureunalla ylettääkseni polkimiin. Istuimen säätämiseen ei jäänyt isommin aikaa, kun näin taustapeilistä minua kohti haparoivasti kulkeutuvan naisen jota seurasi yhtä haparoiva, selvästi tartunnan saanut somalimies. Nostin rivakasti kytkintä ja auto hyökkäsi eteenpäin.

En edelleenkään tiennyt, mistä päin kohdettani Rytmikorjaamoa kannattaisi lähteä tarkalleen etsimään, mutta päätin pyrkiä takaisin ohitustielle. Minut alun perin tieltä alas pakottaneen sairaslauoman läpi pääsis varmasti autolla, kunhan vain löytäisin rampin ohitustielle. En halunnut eksyä isolta tieltä liian kauas, en ainakaan keskustaa kohti.

Ympärilläni kohosi rivitaloja, uudenkarheitä pienkerrostaloja ja omakotitaloja, kun ajoin kohtuulliselle tilannenopeudelle kintaalla viitaten mielestäni jotakuinkin isoa tietä kohti. En päässyt takaisin tielle samasta kohtaa, mistä olin asuinalueelle jalkautunut. Hetken ajon jälkeen tajusin nepata auton radion kiinni kohisemasta. Autossa oleminen loi minulle miellyttävän turvallisuudentunteen. Ainakaan en ollut täysin suojaton tartunnan saaneita vastaan, ja pääsisin rivakasti pois paikalta, jos tilanne näyttäisi sitä äkkiä vaativan. Pää tuntui hiljalleen täyttyvän räästä ja mielessä kutkutteli ajatus lähteä vain suoraan pohjoista kohti. Mutta typeräähän sekin olisi, lähteä tuntemattomaan, kun Rytmikorjaamolla saattoi olla vaikka miten hyvä turvapaikka odottelemassa. Mietiskelin siinä etupenkillä lepäilevää haulikkoani vilkuillessani, että olin todennäköisesti ollut vähän sairastumassa jo bunkkerissa, mutta siellä oli ollut kaikenlaista muuta akuuttia ajateltavaa päällimmäisenä mielessä ja flunssaoireet olivat jääneet äkkiseltään huomaamatta. Eipä niihin tietysti nytkään voinut jäädä piehtaromaan.

Saatuani vihdoin ohitustien näkökenttäni jouduin kuitenkin pettymään, sillä kyseessä oli vain alikulku ohitustien ali, eikä suinkaan ramppia. Jatkoin ohitustien sivun seuraamista ja kyttäsin silmä kovana ramppien mahdollisuutta. Alitin rautatiesillan. Minua vastaan hoipparoi harvaksel-

taan tartunnan saaneita, jotka sain helposti ohitettua.

Ja yhtäkkiä tullessani T-risteykseen eteeni aukeni Seinäjoen keskusta. Se tuli minulle täysin yllätyksenä, koska en ollut kuvitellut olevani niin lähellä keskustaa harvasta asutuksesta ja vähäisestä ihmismäärästä päätellen. Perhanan pikkukaupungit. Suorastaan säikähdin edessäni nousevia kerrostaloja ja oikealla hämmöttävää ABC:n tornia. Kaikkein eniten sydämen sykettä kuitenkin tihensi tiellä sekä oikealla että vasemmalla hortoilevat tartunnan saaneet. Niitä oli kymmeniä, ellei jopa satoja. Toisin sanoen ihan liikaa. Lamaannuin hetkeksi tuijottamaan näkyä. Kaiken kaikkiaan paikalla vallitsi melkoinen kaaos. Vasemmalle jatkuvalla tiellä seisoi poikittain parinkymmenen metrin päässä minusta iso armeijan auto, jota muistelin kutsuttavan jollakin miehen nimellä. Sen ympärille oli kerääntynyt mustanaan sairastuneita, jotka yrittivät riipiä maastokuvioidun ajoneuvon lavan päälle viritettyä tummanvihreää kangasta. Olin erottavinani vähän matkan päässä auton takana toisen samanlaisen, ja sitä tiiraillessani lähempänä olevan auton takaosan kangas siirtyi vähän syrjään ja paljasti auton lavallakin olevan ihmishahmoja.

Heräsin tajumaan, että minun oli aika poistua näyttämöltä tahdikkaasti takavasemmalle. Olin herättänyt parin lähellä harhailleen sairastuneen huomion, ja muutama sairastapaus lähestyi uhkaavasti autoani. Miellessä kävi keskuslukituksen läimäiseminen päälle, mutta ei sillä ehkä olisi juuri mitään voittanut. Mikäli vanhat merkit pitäisivät paikkansa, muuttaman tartunnan saaneen liikehdintä houkuttelisi mukaansa enemmänkin noita mädäntyviä lihaskasvoja. Kokeilin vaistomaisesti, että käteni tavoitti yhä etupenkillä lepäävän haulikon. Auton tarjoama suojakuori oli ehkä luonut minulle vähän liiankin hyvän illuusion turvasta. Kuitenkin, jos joutuisin täysin sumppuun, kuten tuo armeijan ajoneuvo, en välttämättä pääsisi mihinkään. Niinpä tyrkkäsin pakin päälle aikeenani tehdä rivakka U-käännös. Toheloin kuitenkin vaihteiden kanssa niin, että auto sammui ja jouduin räpläämään sen takaisin päälle. Käännellessäni avainta virtalukossa kuulin vasemmalta puoleltani laukauksia ja nostin katseeni. Armeijan kuorma-autosta oli hypännyt hahmo, joka juoksi reuhtoen minua kohti. Autoni käynnistyi ja sain pakin kunnolla silmään. Olisin häipynyt paikalta saman tien, ellei minua kohti juoksevilla hahmolla olisi ollut yllään armeijan maastopukua ja käsissään rynnäkkökivääriä. Tämän takana kuormurista oli kömpinyt pihalle toinen kurkkusalaattimies rynkky kourassa ja au-

tosta näkyi hyppäävän maahan vielä kolmaskin. He kaikki ampuivat sairastuneita edeltään ja ympäriltään kuin viimeistä päivää ja rynnäköivät autoani kohti. Epäroin paikoillani jalka kaasulla ja kytkimellä pakki silmässä. Ei saatana, pakko niitä on odottaa.

Samassa autoni konepellille läjähti isokokoinen tartutettu mies, joka kurotteli minua kohti silmät verisessä päässä vastenmielisesti seisten. Kuulin ukon korinan auton sisäpuolelle asti helposti. Ennen kuin ehdin reagoida asiaan, etummaisena juossut sotilas lopetti tartunnan saaneen laukauksella otsalohkoon, ja sairaskonepelti alas. Seuraavaksi tartutettu nainen, jonka naama roikkui melko epämiellyttävästi, pamautti kasvonsa pelkääjän puolen ikkunaan ja sätki lasia vasten kuin raivotautisen epilepsiahoitoon saanut. Hänkään ei ehtinyt roikkua ikkunalla muutamaa sekuntia kauempaa, kun sai annoksen lyijyä naamariinsa ja tömähti maahan.

Ensimmäisen sotilaan ängetessä autoon huomasin, ettei sotamies itse asiassa ollut mies ensinkään, vaan raskasrakenteinen nainen jolla oli tiukasti päätä myöten letitetyt oranssit hiukset. Nainen hyppäsi mitään kyselemättä etupenkille ja karjui lujaa.

– Salonpää, saatanan saatana, vitun palliperse kusiainen!

Ilmeisesti se takapenkille lähes samassa hetkessä ryysäävä miessotilas oli Salonpää, tai sitten Salonpää oli se kolmantena juossut. Joka nyt tuli näköjään rajusti purruksi käsivarteen tartunnan saaneen, kuulamörssärin oloisen kaljun olennon toimesta. Rynkky tipahti sotilaan kädestä kadulle ja nuori mies vääntelehti raivoisasti huutaen kuulamörssärin repiessä sekä käsin että hampain maastopuvun hihaa ja miehen lihaa riekaleiksi. Paikalle kerääntyi jatkuvasti lisää tartunnan saaneita, ja taas uusi sairaskonepelti alas. Vasten auton konepeltiä ja uusi sähisevä ihmisraunio oli ehtinyt matkustajan puolen ovelle raapimaan ikkunaa.

– Aja aja jumalauta, hevonnittuun perkele! Nainen karjahteli rytmikkäästi vieressäni.

Selvästi armeijan varusteisiin pukeutuneen henkilön käskytyksellä oli tietysti jo itsessään tehokasta, mutta naisen luontainen auktoriteetti paistoi vienosti läpi myös tämän ärjynnästä. Tottelin tietysti, tein sen mitä olin jo aiemmin suunnitellut, eli koukkasin U-käännöksen ja pian matkasimme jo takaisin tulosuuntaani. Vieressäni naissotilas manasi hiljaa kirasanoja peräjälkeen latoen ja kättään otsalla pidellen. Olin häkeltynyt asioiden saamasta yhtä-

Maaailmanlaajuinen epidemia on yllättäen lamauttanut koko Suomen. Tunteettoman viruksen saaneet muuttuvat tahdottomiksi kannibaaleiksi, jotka pyrkivät aggressiivisesti levittämään tartuntaa, mikä pakottaa yhä terveenä pysyneet taistelemaan henkensä edestä sairautta vastaan. Seinäjoelle epidemian iskiessä jumiin jäänyt Saara on selviytynyt jo monesta koettelemuksesta sekä yksin, että kohdaten niin luotettavia kuin petollisiakin kanssaselviytyjiä. Eloönjäämiskamppailu ja turvapaikan etsiminen jatkuvat, ja poikkeus-tilanne pakottaa Saaran seurueineen myös liikkeelle. Voiko maailmanlaajuisessa hätätilanteessa kehenkään luottaa, ja löytyykö alati harvenevalle selviytyjäjoukko jostain turvallinen paikka, jossa tartuntavaara ei vaanisi jatkuvasti selän takana?

Kirja jatkaa inhorealista tarinaa siitä, mihin sarjan ensimmäinen osa jäi. Tarina kertoo, kuinka maailma menee yhtäkkiä päin helvettiä klassisen zombiviruksen pyyhkäistessä Suomen yli, vieden kaiken tutun ja turvallisen mennessään.

”Pidetään matalaa profiilia. Ei mennä minnekään, missä voi olla liikaa tartunnan saaneita. Tää voi vielä onnistua ihan hyvin. Ei saa jäädä tuleen makaamaan. Pitää vaan toimia, vaikka tuntuis miltä. Aina jatkaa.

Tartunta - kun maailma meni päin helvettiä ilmestyi alun perin jatkotarinablogina netissä saavuttaen vankan suosion zombikertomusten suomalaisten ystävien keskuudessa. Blogi on kerännyt noin neljän vuoden olemassaolonsa aikana yli 96 000 näyttökertaa. Nyt tarina julkaistaan kirjasarjana.

ISBN: 978-951-568-290-1